

På . . . herr
professorens
Petter
Tigerstedtz, och
. . . iungf.
Margaretha Lund. . .

Asplund, Ericus Michaelis

*1700-1829 81 Cbza Fo1. 1708
Tigerstedt o. Lundberg*

National Library
of Sweden

På
 Hög-Ährevördige / Edle och Höglärde
 Herr Professorens

P E T T E R

S i g e r s t e d s /

Och
 Mycket Dygd-Edle Jungfruns /

Jungf.

M A R G A R E T H A

L ü n d b e r g s /

Heders - Dag.

U B D den 18 Octob. A. 1708.

Wär underföna Brud/
Om jag får lof at skämta
Så länge I må skämta/
Och dömsa om Ehr skrud;

Så will jag tala några ord/
Med Fruentimbret öfwer bord.

Jag weet at mången ann/
Af Dank sig heller måttar/
An slika Orda-Rätter/
Hållt den som lärt och kan/
För mig är dansa föga wårt/
Emedan iag thet aldrig lärt.

Tänck wår Her Brudgum leer/
Når Cronan lustigt blåncker/
Hwad troo han thet med täncker?
Jag tror han mera seer/
På Brudens inre Dygders-glanck/
An på des yttra Ahre-cranck.

Men/ Nymphes, säijen I/
Hwad I doch där om dömmen/
Jag weet I gärna glömmen/
Allt öfrigt hwad I sij:
Och lär wål mången täncka på/
Om hon och snart skal Cronan få.

Hwij är Ehr Lag så tyst/
Och ingen will mig swara?
Om jag Ehr Tolck skall wara/
Som aldrig än blef kyst:
Så gidren Ehr thet säkra slunt/
Att jag Ehr Mening säger ut.

En är här någon Möd/
Som seer hwad här män stiftas/
Och icke wille giffas/
Fast heller än som dödd.
En någon som en höffter till/
Hwar hon sig Fästman taga will.

Där också finnas then/
Som innan Laget slutes/
Ehuru thet moot prutes/
Sig wällier ut en Wån.
Wid Bröllopp plår man sådant sees/
Hwad förr är stedt kan ännu sees.

Kom wåd;/ at alt är sant/
Thet som jag icke liuger/
Fast jag en är så sluger/
Att förat ut så grant.
Jag will doch thet med ha fördrag
Och skrifwa Jungfrur til behag.

Thet är wål mången Swån/
Som will Ehrt Kidn förnedra/
Fast heller än behedra/
Doch teer sig som en wån.
En sådan wijsen nödpligt af/
Han fordrar det han aldrig gaf.

Och mången är så flat/
At han wil heller lämna/
Sit wår;/ än Giffas nämna/
Doch gidr sig thet på Scar,
Att Jungfrun skal slikt kunna spå/
Fast Hon thet icke lås förstå.

Hwem geer ett sådant Lamm
Som icke bräcker/ dricka?
än mindre lär en Flicka
Strax biuda ut sitt kram:
Där ingen är som falckar på/
Tro fritt en sådan får wål gå.

Doch/ Wåna Möd;/ om iag
Man torde thet förmoda/
I taan mitt råd til goda:
Så är eij mot Ehr Lag;
Att thet en sådan kommer an/
Så frijar then som bättre kan.

En annan menar alt/
Bestå i skryt och skrammel
Och säfångt Orda-rammel
Uddeles utan salt.
Men hwad kan Flickan swara til
Når han allena tala will.

Och föga bättre är/
Når en går stält och styfwer
Och sig thet öfwer öfwer/
Som sade hwar: Kom här.
Skal kläder bära ordet fram/
Thet wore nästan mehr än skam.

Jag skulle skämta meer/
Men sij! wår Ungfar nekar/
Och på Fiolen pekar
Han wist sin Ungfru seer.
Wälkommen tacka Brud igen/
Som endast fågna kan Ehr Wån.

Ehr Wån som för sitt Wett
Och mycket rara Seder/
är wård Tre dubbel Heder;
Som mycket mera sedt/
än iag kan nånsin nämna fram/
En Wijsdom är des rätta Stam.
Så

Så har och Dygden bäst
Ehr wetat sammanpara.
Och hwad kan bättre wara /
Sin Dygd med Dygd befäst?
Ther Dygd med Dygd så parat är
Ther/weet iag/ intet fattas lär.

Så Lef nu Sälla Paar /
Med nöije städje samman/
GUD gifwe Frögd och gamman!
Och länge Edra Daar!
Så lär man innan ähret see/
At Twå i Ett kan blifwa Tre.

Således sin Edmiuka Dienst
wisse

ERICH ASPLUND.

At sluta är en ting/ som ändar våra tanckar/
At sluta något wist/ uti en owis saak;
Är helt förwändt/ och haar af wijsheit föga smak:
Är på en lösas sand utkasta sina Ankar.

Ett rådslag utan råd/ är gärning utan heder/
Ett slutt som slutes eij/ när man thet sluttit har;

Ett som eij nöijde mehr/ än man i Walet war/
Ett slutt hwars utgång of til många plågor leder.

Och skönt thet owist är/ så man will saken börja/
Hur' ändan warda skal; så bör doch achtas wäl/
At intet obetänckt framdrages något skäl/
Hwar öfwer man med fog i längden kunde förja.

Ett obetänckt förslag får oförtäncker ända/
Om thet man önskte sig eij nånsin tanckar giort/
Ty ther eij Himlens Nåd/ om nåde blijr tilspört /
Hur' skulle man och ther med frucht sin slijt använda.

Wårt upsåt när sitt mål/ wår slijt och mödan löner/
Tå man eij obetänckt i brädstan löper fram /
Men gifwer noga acht på sitt förslag och fram/
Och eij förgäter thet: At kalla GUD med Böner.

Så lyckas vårt förslag/ så står thet fast och stilla/
Eij någon wäder-pust förmår thet kasta kull;
Ty thet eij grundat är på sand och lösas mull:
Eij någon widrig Nun kan thet och meer ogilla.

Så har Wår Brudgum giort: Hans upsåt och Hans tanka
Har wunnit/ hwad des Råd och ögon syfftat på/
Hans Liuswa ändamål/ thet wete wij nu stå
Fast grundat som på BERG/ och kan eij mera wancka.

Så året: Ty med GUD och uti GUD begynna
Sin saak/ är bästa råd/ som aldrig fela kan/
Then så betäncktsamt giör må hållas för then Man/
Som Himlen med sin Nåd will här och Ewiggt gynna.

Ehr

